

Ondernemers over omgaan met een langdurige ziekte

“Godzijdank weet je nooit wat BOVEN JE HOOFD HANGT”

Zelfstandigen die plots ernstig ziek of invalide worden incasseren niet alleen een mentale klap. Ook de vraag ‘hoe moet het verder met het bedrijf?’ moeten ze vroeg of laat beantwoorden. Z.O.magazine sprak met twee moedige en levenslustige ondernemers. De partner van kapper Gill Boon kreeg vorig jaar een hersenbloeding. En Kris Huyghe, zaakvoerder van een rolluikenbedrijf, belandde twee jaar geleden in een rolstoel.

TEKST: MIKAËL SOINNE • FOTO'S: STUDIO DANN

KRIS HUYGHE, ROLLUIKENBEDRIJF HUYGHE IN BORNEM

Van zelfstandige in rolluiken naar bediende in een rolstoel

“Ik ben nooit echt ziek geweest. Hooguit ooit eens een arm gebroken. Vroeger kon ik bergen verzetten. Ik heb altijd heel hard en graag gewerkt.” Kris Huyghe, derde generatie van een bloeiend rolluikenbedrijf uit Bornem, leefde -gezond en wel- voor zijn job. De zeldzame spierziekte ALS deed hem in 2010 in een rolstoel belanden. Volgens de dokters heeft hij nog maar enkele jaren te leven.

“Twee à drie jaar geleden kreeg ik de eerste symptomen”, vertelt Kris Huyghe (47). “Geen fysiek meer, te snel moe worden. Ik had van die spasmen, prikkelingen over armen en benen. Vergelijk het met een zenuwtrek rond je oog. Zoiets had ik continu en over heel mijn lichaam. In het begin denk je: dat is stress of wat oververmoeidheid. Ik had misschien wat te veel hooi op mijn vork genomen. We zaten met onze klanten en met verbouwingen hier in de zaak. Maar het ging van kwaad naar erger. Voor de huisdokter was het een raadsel. Hij ver-

wees me door naar een neuroloog en meteen nadien naar een ziekenhuis in Gent. Daar hebben ze pas na maanden de diagnose gesteld. Ik had ALS (Amyotrofe Lateraal Sclerose). Bij deze ziekte sterven de zenuwknoppunten af, commando's worden niet meer doorgegeven, de spieren krimpen. Een donderslag bij klaarlichte hemel. Het was de slechtst mogelijke diagnose, waar de dokters de maanden voordien al mee hadden rekening gehouden. Het was nog beter kanker geweest. Dat is te bestrijden, de kans op genezing is groter. Bij 9 op de 10 patiënten heeft ALS de dood tot gevolg. De dokter zei: ‘Prepare for the worst, hope for the best. Statistisch gezien geef ik je tussen de 3 en 5 jaar.’ Dat was maart 2010. Eind van dat jaar zat ik definitief in een rolstoel.”

‘Onze naam moet voortleven’

“Op het moment van de diagnose denk ik uiteraard aan mijn gezin. Maar eigenlijk in eerste instantie aan de

zaak. Toch wel. Ook al kom je zoiets tegen. Het bedrijf is mijn brood, mijn kind. De zaak bestaat sinds 1932. Ik ben de derde generatie. De enige zoon, ik heb dus van kindsbeen af in de zaak gewerkt. Het is mij met de moedermelk meegegeven. Mijn grootvader die met niets is begonnen, de zaak waar je ook zelf zo voor geknokt hebt... Daar ben je fier op. In het begin verdring je alles. Nadien heb ik in zak en as gezeten en kwamen de vragen. Wat gaan we doen met de zaak? Wat gaat er met mij gebeuren? Wat met vrouw en kinderen? Dat heeft een hele winter geduurd. Pas na maanden kon ik het plaats en aanvaarden. Al die tijd bleef ik zaakvoerder. Het veldwerk ging niet meer. Het administratieve werk wel, in de rolstoel achter het bureau.”

“Eerst dachten we eraan alles te verkopen. Maar ik weet niet wanneer mijn tijd zal komen. Is het kort, dan is het zonde want dan doe je een zaak van de hand die intussen drie generaties

Kris Huyghe en echtgenote Lin Potoms. "Mijn vrouw 'promoveerde', van meewerkende echtgenote tot zaakvoerder. Ikzelf heb me ingeschreven als bediende. Alleen als volwaardig werknemer had ik recht op financiële tegemoetkomingen."

oud is, een bloeiend bedrijf met een goede reputatie. Bij een mogelijke overname had ik ook enkele voorwaarden gesteld. De naam Huyghe moest bijvoorbeeld blijven bestaan. Al onze spaarcenten zitten er in, we hebben net verbouwingen achter de rug. Bovendien, als ik er niet meer ben, wat moet mijn vrouw dan doen? In een schoenenwinkel werken of zo terwijl ze altijd haar eigen baas is geweest? Leef ik nog lang, dan was het bedrijf verkopen mogelijk wél interessant geweest. 'Dan kopen we een huisje en tuintje en kunnen we nog pakweg 15 jaar samen genieten', redeneerden we. Maar ik weet dus niet wat er mij boven het hoofd hangt."

'Als werkgever ben je niets waard'

"Wat er ook allemaal op je afkomt van administratie als je ziek bent: mutualiteiten, RIZIV, Vlaams Fonds,... Ze doen een hele uitleg: je kunt dit of dat, je hebt

recht op dit en dat. Tot op het moment dat je zegt dat je zelfstandige bent. Dan blijkt dat je toch niet in aanmerking komt. Onze boekhouder had zich gelukkig goed geïnformeerd. Mijn vrouw, die tot dan het statuut van meewerkende echtgenote had, werd zaakvoerder. Zij heeft een 'serieuze promotie' gekregen (*lacht*). Ikzelf heb me ingeschreven als bediende in de zaak. Eenmaal volwaardig werknemer, had ik wel recht op financiële tegemoetkomingen. Uiteindelijk heeft mijn vrouw beslist om voort te doen met de zaak. En ik zit daar niet mee in. Hoe dan ook zou ik nooit meer de zaakvoerder kunnen zijn. Die stap terug komt vooral omdat ik als bediende meer rechten heb. Als werkgever ben je helaas niets waard en moet je je plan trekken. Nu werk ik halve dagen. 's Morgens moet ik me fysiek laten verzorgen, 's middags doe ik administratief werk. Ik heb geen loon. Ik doe het om mijn vrouw te helpen en om bezig

te zijn. De band met de klanten blijft goed. Dat maakt het tof."

"We hadden allebei een hospitalisatieverzekering. Maar geen bijkomende verzekering voor een gewaarborgd inkomen (*tegen inkomensverlies bij langdurige arbeidsongeschiktheid en/of invaliditeit ten gevolge van ziekte of ongeval, red.*). Nu, ik durf te wedden dat 90 procent van de kleine zelfstandigen helemaal niet verzekerd is. De kans is ook klein dat jou iets overkomt, je staat er niet bij stil. We krijgen gelukkig veel steun van de ALS Liga. We hebben bijvoorbeeld recht op een persoonlijk assistentiebudget en een psycholoog. Ik heb mijn dagelijks leven ook helemaal heringericht: liften in huis, een speciale rolstoel, allerhande domotica, een automatische poort, een nieuwe auto, een wisseldrukmatras tegen doorligwonden."

"Die zware winter van 2010 heeft ook de zaak geen goed gedaan. We hebben minder omzet gedraaid. Ik werkte vroeger voor twee. Nu moest ik een extra bediende aannemen. Mijn 6 personeelsleden waren wel begaan met mijn situatie. Maar goed, als werknemer heb je toch niet diezelfde drive als een zelfstandige. Anders zouden werknemers zelf een zaak beginnen hè. Aan collega-ondernemers geef ik de raad om toch een beetje meer te leven. Ik weet wel dat dit moeilijk is, want je *wordt* geleefd. Alles moet wijken voor je klanten en je leveranciers. Ik redeneerde zoals mijn vader: 'Na je pensioen kan je profiteren van het leven.' De wereld verkennen zal niet meer gaan. Toch niet met mij (*kijkt naar zijn vrouw*) Spijt heb ik niet. Hadden we het zo niet gedaan, dan hadden we momenteel ook niet zo ver gestaan. Ik mag me gelukkig prijzen dat ik intussen personeel heb. Stel je voor dat we alleen waren. Dan was het gedaan. Maar ik had misschien iets meer 'neen' moeten zeggen. Godzijdank weet een mens nooit wat er boven zijn hoofd hangt." ■■■

➔ www.huyghe.bizz

➔ www.alsliga.be

>>>